

Naar det ærede Medlem gaar videre og forlanger, at man fra Regeringens Side eller fra Høires Side i Almindelighed skal specificere, hvorledes man tænker sig Midlerne bragt til Veie, forekommer det mig, at man der stiller en politisk uberettiget Fordring. At indlade sig paa, om det skal være den eller den Toldsats, om det skal være det eller det, der særlig skulde bringe det eller det Beløb ind, er selvfølgelig ganske umuligt ved en 1ste Behandling af en Sag. Jeg har kun tilladt mig at nævne en Formue- og Indkomstskat og en Omlægning af Tolden paa en saadan Maade, at der kunde komme et betydelig større Beløb ind, idet jeg særlig har henvist til de store almindelige Luxusartikler, dem, man maaste iøvrigt bedre kunde kalde Misbrugsartikler, som Ting, der fortrinlig egnede sig til en højere Besatning. Jeg tilstaar, at det, der forlanges, det have vi baade Evne og Raad til, naar vi blot havde Villie dertil. En større Detaillering kan ikke forlanges. Men naar det ærede Medlem siger til mig, at disse forøgede Statter, der skulle anvendes til Forsvarsvæsenet, har man til Hensigt at anvende til andre Ting, saa vil jeg svare det ærede Medlem, at derom kommer man jo i visse Tilfælde til at vælge, det erkjender jeg, men det ærede Medlem kan ikke forlange, at vi her bestemt skulle antyde, paa hvilke Punkter vi ville trække os tilbage eller ikke ville imødekomme de Herrers og deres Venners Fordringer i den ene eller den anden Retning. Selvfølgelig erkjender jeg imidlertid, og det har jeg ogsaa udtrykkelig nævnt i mit første Foredrag, at den finansielle Situation er alvorlig, og at der kræves den største Sparommelighed og en fast Villie hos Nationen, hvis Kjøbenhavns Befæstning skal tilendbringes paa en heldbringende Maade. Det kan naturligvis ikke bestribes, at naar der henvises til de stedse stigende Udgifter til Militærvæsen osv., samtidig med at der henvises til de uheldige Konjunkturer, saa vil jo Enhver kunne se, at de andre Lande i Europa ikke ere anderledes stillede, der er de samme forøgede Udgifter til Militærvæsenet og den samme Nedgang i Konjunkturerne, og man kan jo ikke antage, at hele det øvrige Europa ikke veed, hvad det gjør. Der bliver sagt her ved Siden af, at vi ikke kunne taale Sam-

menligning. Jeg vil her gjøre den Betragtning gjældende, som det undrer mig, at man ikke selv gjør gjældende, eller i alt Fald søger at imødegaa, naar man virkelig prædiker denne halve eller hele Afvæbning. Hvorledes er det da muligt, at Verden kan være saaledes indrettet, at jo svagere et lille Land bliver, jo mere det mister af Landomraade, desto lettere og behageligere skal det nationale Liv være, desto mere kan det offre af sine Indtægter for at lette Byrderne og gjøre Livet behageligere, medens de store Nationer, der have viist Kraft og Udholdenhed, stadig sukker under uhyre Røstninger. Der er noget Selvomdsigende deri, og Enhver maa kunne sige sig selv, at saaledes kan det ikke være. Jeg vil tillade mig at minde om Thiers's Ord for en 20—30 Aar siden, da man ligeledes talte om at formindste Hærudgifterne i Frankrig. Da udtalte denne Mand, der havde politisk Blik, der vidste, hvad der forestod, og ikke lod sig bue af Flertallets Villie lige overfor Fordringerne, først om Reduktion af Hærudgifterne, og senere med Hensyn til den forestaaende Krig, — denne Mand, der stod alene, fordi han var en Mand, der havde en politisk Overbevisning, udtalte: „I dette eller det næste Aarhundrede ville vi opleve en Række af blodige Krige indtil det nationale Spørgsmaal er løst, og ve det Land, der lader sig overraske deraf. Al Tale om Velvære i den Henseende er Daarskab, er en Forbrydelse mod Nationen.“

Dette giver mig Anledning til at komme ind paa, hvad det ærede Medlem fra Ribe (Bust) særlig fremhævede, at vi skulde gjøre dette Land til et rigtig behageligt Land for Smaaamanden. Det ærede Medlem bebrejdede mig dernæst min Stilling paa forskellige Punkter, som jeg naturligvis ikke skal komme ind paa, da det vilde føre for vidt, jeg har forsvaret mig i saa Henseende, og jeg tror, jeg kunde det. Jeg vil lige overfor Spørgsmaalet om Fattiglove o.s.v. sige til det ærede Medlem, at efter min Mening ere de Fattiglove, der have været forelagte her, Love af den uheldige Slags, som kun fremme Fattigdommen i Stedet for at modarbejde den; videre skal jeg ikke komme ind paa det Spørgsmaal. Saa vil jeg sige til det ærede Medlem, at det ærede Medlem gjør den danske Smaaamand Uret paa den Maade, han taler om ham, thi han satte ham i Modsetning